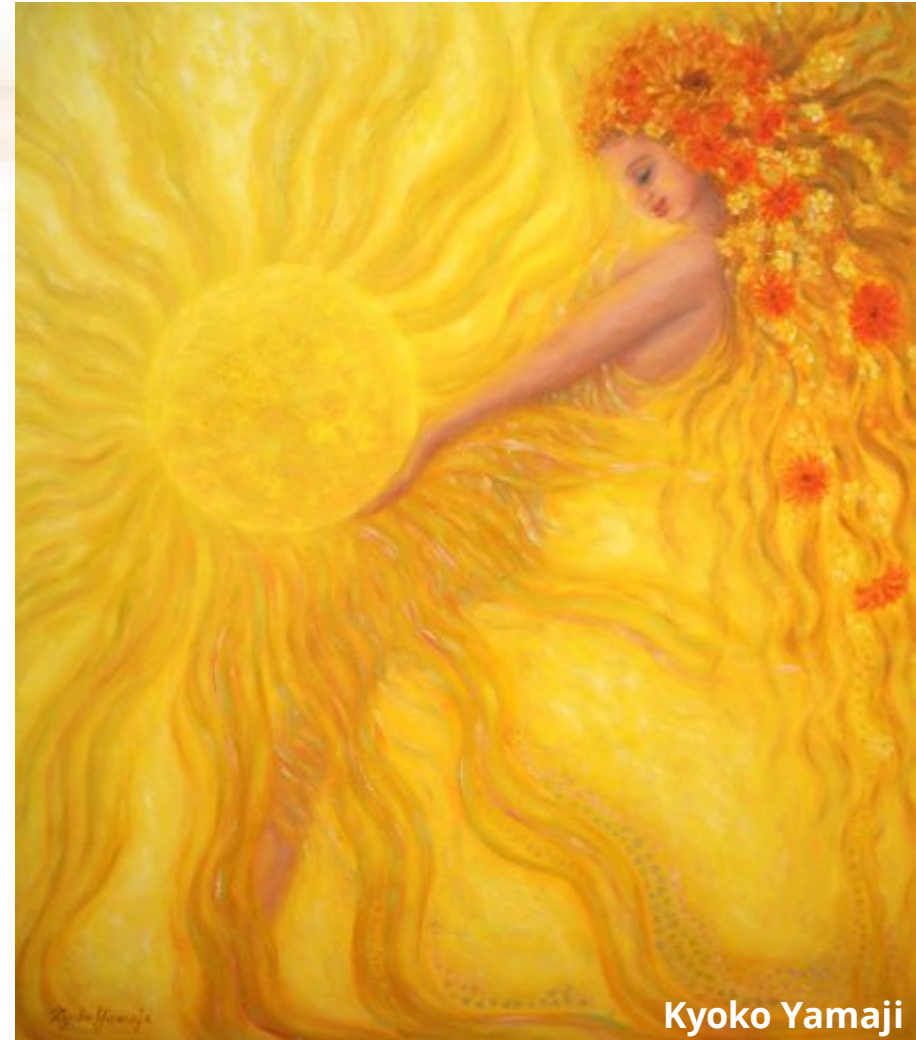

**ΤΟ ΚΟΥΤΙ
ΤΗΣ ΠΑΝΔΩΡΑΣ**

**ΛΙΝΑ
ΡΟΚΑ**

Μια φορά και δυο καιρούς, εκεί που το πραγματικό μπλέκεται με το φανταστικό, υπήρχε ένα καλοκαίρι... Ένα καλοκαίρι που φλερτάριζε με τον Ήλιο. Εκείνος, όμως, δεν του έδινε σημασία, γιατί είχε σοβαρή δουλειά να κάνει. Τι; Να διαβεί το απέραντο του ουρανού, από την Ανατολή μέχρι τη Δύση και ξανά πάλι από την αρχή. Όχι βέβαια μόνος του. Στην καθημερινή του τσάρκα έπαιρνε από το χέρι τις ηλιαχτίδες του, χαριτωμένες κόρες, και έστηνε στο πάτωμα του ουρανού το δικό του μοναδικό χορό!

Kyoko Yamaji

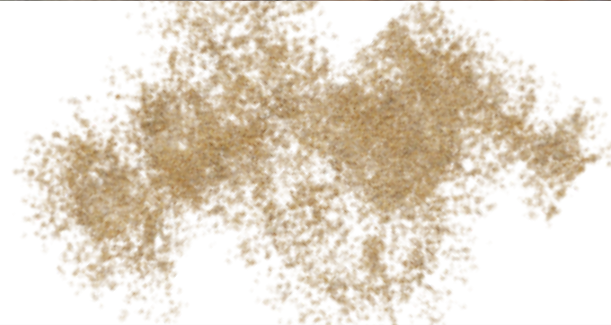

Το Καλοκαίρι, βλέποντας την
αδιαφορία του Ήλιου και
θέλοντας να κάνει τις σκανδαλιές
του, αναζήτησε την αρμύρα της
Θάλασσας. Εκείνη το καλοδέχτηκε.
Το πισίλισε, το δρόσισε
και του ψιθύρισε κάτι στο αυτί:
" Δεν είσαι μόνο σου Καλοκαιράκι.
Βλέπεις;
Εκεί στην αμμουδιά τα παιδιά;
Παίζουν, γελούν, χαίρονται, μέσα
στην αγκαλιά μου. Κάτσε κοντά
μου να τα χαζέψουμε!"

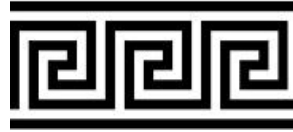
Στη χρυσή αμμουδιά, κάστρα μικρά και μεγάλα μιας άλλης εποχής. Φωνές, πλατσουρίσματα, γέλια. Εικόνα όμορφη, που τα παιδιά θέλησαν να στολίσουν με κοχύλια. Πήραν τα κουβαδάκια τους και άρχισαν να ψάχνουν και να μαζεύουν.

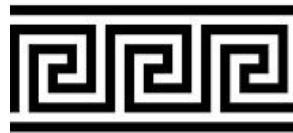

Σε ένα σημείο της παραλίας, ένα λοφάκι, ξάφνου, τους κινεί την περιέργεια. Κάτι σαν να κρύβει. Αρχίζουν να σκάβουν, πετώντας την άμμο δεξιά κι αριστερά. Ένα κουτί, ένα παράξενο, διαφορετικό κουτί! Ερωτηματικά πλανήθηκαν στον αέρα! Τι να έχει μέσα; Δεν είναι σαν το κουτί που η μαμά βάζει τα δαχτυλίδια της; Να το ανοίξουμε; Το πήραν σε μια άκρη και προσπάθησαν να απαντήσουν στην περιέργεια τους.

Εκείνη τη στιγμή, εκεί που η φαντασία
πλάθει τα δικά της ονειρικά ταξίδια και
η πραγματικότητα τη συντροφεύει,
ένα κύμα μεγάλο αρμύρας έσκασε
στην άκρη της θάλασσας.
Έφερε μαζί του μια κοπέλα.
Μια κοπέλα όμορφη, αέρινη, μιας άλλης εποχής.
Τους πλησίασε, πήρε στα χέρια της το κουτί
κι άρχισε να τους διηγείται.
Τότε που εκεί στη πιο ψηλή κορυφή του
Ολύμπου
ήταν το παλάτι των Ελλήνων Θεών... και
που αρχηγός τους ήταν ο Δίας.

"Με λένε Πανδώρα! Το όνομά μου, η χάρη και η κατάρα μου", τους είπε κι ένα χαμόγελο, ήλιος ολόλαμπρος σχηματίστηκε στο πρόσωπό της.

"Με έπλασε ο Δίας, για να εκδικηθεί τους ανθρώπους που έκλεψαν τη φωτιά! Κάθε Θεός με προίκισε με ένα χάρισμα. Πριν έρθω στη γη, ο Δίας μου έδωσε αυτό το κουτί και μου ζήτησε να μην το ανοίξω, γιατί θα έκανε κακό στους ανθρώπους. Κι εγώ υποσχέθηκα... Στη γη παντρεύτηκα τον Επιμηθέα. Εκείνος έκρυψε το κουτί, γιατί τον συμβούλεψε ο αδελφός του να το κάνει. Του είπε να μη δεχτεί κανένα δώρο από τους Θεούς, γνωρίζοντας την οργή του Δία. Αλλά η περιέργεια μου δεν με άφησε να ησυχάσω και παρά την υπόσχεση μου..., μια μέρα που ήμουν μόνη, το βρήκα και το άνοιξα... Τα παιδιά κοιτούσαν μαγεμένα, κρέμονταν από τα χείλη της, όση ώρα μιλούσε η Πανδώρα, λέγοντας την ιστορία της.

"Και τι έγινε μετά;" ρώτησαν με ενδιαφέρον.

"Όσο μικρό ήταν, τόσες μεγάλες συμφορές και καημούς έκρυβε. Δυστυχώς απλώθηκαν στο κόσμο...δεινά που γέμισαν τη γη."

"Όπως;" ρώτησαν τα παιδιά.
"Πρώτος ξεπήδησε εκείνος.
Άγριος, μαυροφορεμένος, αδίστακτος.
Χωρίς να ρωτήσει, χτυπάει τις πόρτες
των ανθρώπων και τους ζητά τα πάντα.
Την οικογένεια, το σπιτικό τους. Σβήνει
τον ήλιο από τον ουρανό και ερημώνει
πόλεις και χωριά. Ραγίζει τη καρδιά της
μάνας από το χαμό του γιου της.
Ορφανεύει παιδιά. Κρατά ένα σφουγγάρι
και σβήνει τα όνειρα των ανθρώπων.
Διαγράφει το παρόν.

Ο Πόλεμος!

Ντυμένη με μπαλωμένα ρούχα, γυρνάει
από γειτονιά σε γειτονιά και ζητάει...
Ένα κομμάτι ψωμί, μια ζεστή γωνιά στο
φύσημα του βοριά...
Θέλει να βρει κάπου απάγκιο, αλλά δεν
μπορεί, γιατί δεν έχει. Προσπαθεί
να χορτάσει με ένα ψίχουλο και από τις
τσέπες της βγάζει γκρίνια και απελπισία...
η Φτώχεια!

Ralf Hedley

Από μέσα ξεπρόβαλλε και μια κοπέλα...
Καχεκτική, αδύναμη, με μια παράξενη μυρωδιά.
Δίνει στους ανθρώπους πόνο και στα μάτια των
παιδιών δάκρυα. Κάνει τη μάνα να ξαγρυπνά στο
προσκεφάλι των παιδιών της και με προσευχή
προσπαθεί να τη διώξει μακριά...
Εκείνη όμως φεύγει όταν και όποτε θέλει.
Έτσι είναι **η Αρρώστια!**

Harry Anderson

Η κοπέλα αυτή με μάτια ποτισμένα από
ζήλια και κακία κρατά γερά ένα δισάκι.
Γεμάτο λόγια και πράξεις. Λόγια που
μπορούν να κάνουν δυο φίλους να
χωρίσουν. Και πράξεις που γκρεμίζουν
την αγάπη μιας οικογένειας. Χαίρεται,
γελά και τραγουδάει ευχαριστημένη σε
μια γωνιά, όταν δει ότι τα έχει
καταφέρει. Παίρνει το δισάκι της και
συνεχίζει το δρόμο της ακούραστη και
αγέρωχη, **η Διχόνοια!**

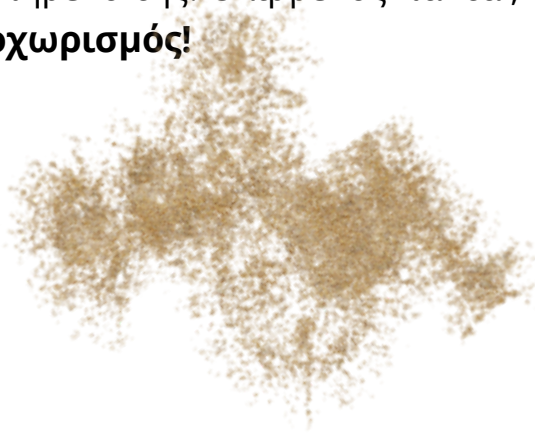

Ντυμένη με πλούσια ρούχα, κοσμήματα και κάθε λογής στολίδια, περήφανη ξεπρόβαλε από το κουτί **η Πλεονεξία!** Σε κάθε βήμα της ζητά. Όχι γιατί δεν έχει, αλλά γιατί τα θέλει όλα. Δεν τη νοιάζει, αν θα στερήσει. Την ενδιαφέρει μόνο να πάρει. Το ένα για κείνη δεν είναι ποτέ αρκετό! Τη γεμίζουν χαρά τα πολλά! Υποσχέσεις, ψεύτικα λόγια, φιλιά προδοσίας... μόνο για να αποκτήσει αυτό που επιθυμεί.

Μετά ξεπήδησε από μέσα εκείνος.
Θλιμμένος, πικραμένος, αρμυρός.
Στέκεται στην άκρη του λιμανιού,
κρατώντας πάντα ένα μαντήλι, για κάθε
αντίο που θα χαθεί στο χρόνο. Για κάθε
δάκρυ που θα κυλήσει στη θάλασσα, όταν
η μάνα κλείνει στην αγκαλιά το παιδί της.
Όταν η γυναίκα με ένα φιλί χαιρετά τον
αγαπημένο της. Θλιμμένος πάντα , **ο**
Αποχωρισμός!

Τα παιδιά κοίταζαν την Πανδώρα στα μάτια και τα λόγια της, έκαναν τα παιδιά να μελαγχολήσουν.
"Μη στεναχωριέστε" τους είπε εκείνη. "Ας ήταν τα δεινά πολλά, τα ελαττώματα αμέτρητα και οι συμφορές ατελείωτες. Στο κάτω μέρος του κουτιού υπήρχε κάποια ακόμη... Κάποια που βοηθούσε πάντα και βοηθάει τους ανθρώπους. Σα ξωτικό. Σα μια καλή νεράιδα. Σταματάει το δάκρυ και τον πόνο. Ξαναζωντανεύει ξεχασμένα όνειρα. Κάνει να ανθίσει το χαμόγελο των ανθρώπων στο πρόσωπό τους. Φέρνει φως και χρώμα στη ζωή τους. Δεν ζητάει ποτέ! Μόνο δίνει... Και αυτό το δόσιμο δε στερεύει ποτέ! Κάνει τον ήλιο να λάμπει στον ουρανό και τα αστέρια να φεγγοβολούν στο νύχτωμα... Μεταμορφώνει, αλλάζει σκέψεις και σε βοηθά να συνεχίσεις...

η Ελπίδα!

Η Ελπίδα άνθισε στα πρόσωπα των παιδιών ένα
χαμόγελο...
Και ο Ήλιος χαμογέλασε...
Και η Θάλασσα χαμογέλασε...
Και το Καλοκαίρι.